

sejde tu na názorech a zvyklostech toho kterého zaměstnavatele, nýbrž jde o jednání proti cti a důvěře, které všeobecně jako takové musí být uznáno a hodnoceno. Jest ovšem připustiti, že čím vyšší jest zaměstnavatelské postavení, čím jest odpovědnější, čím větší a rozsáhlejší samostatností jest vybaveno, tím důtklivější jest jeho povinnost, zachovati si zaměstnavatelovu důvěru, a že ani není třeba, aby zaměstnanci bylo zvláště zakazováno jednání, činící ho nehodným této důvěry (Sb. n. s. č. 11092). V souzené věci šlo o mimoslužební chování žalobcovo a bylo třeba, aby toto jednání, nesouvisející přímo se službou, bylo s to ohroziti zájmy žalovaného, ve finančním nebo mravním ohledu ho poškoditi nebo snižovati, a toho si musel býti zaměstnanec subjektivně vědom při jednání samém, pouhý omyl na jeho straně nestačil, leda že by byl důsledkem jeho nedbalosti. Žalobce v tomto ohledu tvrdil, že se při příslušném rozhovoru dověděl o skutečnosti, jež mu měla býti služebně známa, avšak jeho představeným úmyslně mu byla zatajena, že byl jí překvapen a že mu v nerozvážnosti vyklouzla jen příslušná poznámka, jež neměla význam, ana byla pronesena v kroužku vyšších úředníků a důvěrníka žalovaného. Odvolací soud tomuto přednesu nevěnoval dosti pozornosti a neučinil zjištění, zejména o tom, co bylo důvodem této poznámky a jaké nepříznivé důsledky mohla míti pro žalovaného, hledí-li se k osobnosti posluchačů, k napjatému poměru žalovaného k jeho synu a hospodářským a společenským poměrům žalovaného.

Čís. 15076.

Na vkladní knížku, zabavenou podle § 296 ex. ř., vydanou výkoněmu orgánu a složenou tímto pro vymáhajícího věřitele k soudu, lze vésti exekuci pro další pohledávky jen jejím zabavením podle § 296 odst. 2 ex. ř., t. j. poznámkou na sepsaném již zájemném protokole podle § 257 ex. ř.

(Rozh. ze dne 26. března 1936, R II 55/36.)

Vymáhající věřitelé Josef Ch. a firma Jiří L. vedli exekuci na vkladní knížku povinného podle § 296 ex. ř. Výkon byl proveden dne 4. dubna 1933 a knížka byla uložena u soudu. Firma Emil B. pak vedla exekuci zabavením a přikázáním nároku povinného na vydání této knížky proti okresnímu soudu v M. K. dle § 325 ex. ř. Tato exekuce byla povolena dne 11. srpna 1933. Další vymáhající věřitel firma Oskar W. a Pavel W. vedla exekuci zabavením důchodu a čsl. stát vedl exekuci na pohledávku. Firma Oskar W. a Pavel W. vedla na to ještě exekuci přímo na vkladní knížku dle § 296 ex. ř., která byla vykonána teprve dne 19. prosince 1934. P r v ý s o u d rozvrhuje obnos, uložený na vkladní knížku, přikázal jej podle pořadí Josefu Ch-ovi, firmě Jiří L. a zbytek Emilu B-ovi; ostatní věřitelé vyšli na prázdno. R e k u r s n í s o u d k rekursu firmy Oskar W. a Pavel W. přikázal zbytek rozvrhované podstaty této firmě. D ů v o d y: Neprávem přikázal první soud zbytek rozvrhové pod-

staty per 707 Kč 25 h firmě Emil B., která vůbec nemá na vkladní knížce, o kterou tu jde, zástavního práva. Věřitelka tato vedla sice exekuci zabavením a přikázáním nároku, který přísluší dlužníku na vydání vkladní knížky. Touto exekucí však ještě nenabyla zástavního práva na vkladní knížce, kteréž nelze nabýti jiným způsobem, než podle § 296 ex. ř. (viz rozh. čís. 12199 Sb. n. s.). Ježto pak stěžovatelka nabyla zástavního práva na vkladní knížku provedením zájmu podle § 296 ex. ř. v pořadí za pohledávkou Josefa Ch-y a Jiřího L-a pravoplatným zápisem v zájemním protokole, měl býti zbytek rozvrhové podstaty jí přikázán.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu firmy Emil B.

Důvody:

Dovolací rekurentka má sice pravdu, že na spořitelní vkladní knížku, jsoucí v soudní úschově, lze vésti exekuci jen podle §§ 325 a násl. ex. ř. a dvorského dekretu ze dne 22. března 1784 čís. 266 písm. e) Sb. z. s. (rozh. čís. 6831 a 12013 Sb. n. s.). Při tom však přehlíží, že o takový případ zde nejde, neboť vkladní knížka, na jejíž vydání vedla exekuci, nebyla soudním depositem ve prospěch povinného Richarda A., nýbrž byla v exekučním soudním schování ve prospěch vymáhajícího věřitele Josefa Ch-y, pro něhož ji výkonný orgán podle §§ 296, 253 a 254 odst. 1 ex. ř. z držení obce V., pokud se týká z držení záložny ve V. k sobě vzal, o tom protokol sepsal a uložil pak vkladní knížku na soudě. Tím byla pohledávka povinného z této vkladní knížky řádně zabavena pro Josefa Ch. (rozh. čís. 2969, 4731 a 12119 Sb. n. s.) a zabavení téže pohledávky pro další věřitele mohlo se státi podle § 296 odst. 2 ex. ř. jen poznámkou na sepsaném již zájemním protokole podle § 257 ex. ř., jak se také stalo pro vymáhajícího věřitele firmu Jiřího L. a firmu Oskara W. a Pavla W. Zabavení a přikázání k vybrání nároku povinného na vydání oné vkladní knížky ze soudní úschovy ve prospěch dovolací rekurentky měla by v zápětí jen vydání knížky k realizaci ve prospěch dovolací rekurentky podle § 327 ex. ř. po uspokojení pohledávek všech zmíněných vymáhajících věřitelů, kteří na ní a tím i na pohledávce z ní nabyli exekučního práva zástavního, což však zde nepřichází v úvahu, ježto pohledávkami těchto zástavních věřitelů byl vklad z této knížky úplně vyčerpán.

Čís. 15077.

K § 1425 obč. zák.

Požaduje-li věřitel na vyrovnacím dlužníku zaplacení pohledávky, již dlužník neuznává a již ani v seznamu pohledávek ve vyrovnacím řízení neuvedl, máje za to, že zanikla, jest vyrovnací dlužník oprávněn podle obdoby § 54, třetí odstavce, vyr. ř. složit na soudě splátky vyrovnací kvoty připadající na spornou pohledávku, obává-li se následků nezaplacení kvoty vyrovnací, kdyby byla pohledávka soudem uznána za existentní.

(Rozh. ze dne 26. března 1936, R II 68/36.)